

Fata cadiului

Vasile Alecsandri

La grădină, la cerdac
Lui Hagi Baba-Novac
Care poartă comănac,
Lungă masă e întinsă
Și de oaspeți mulți cuprinsă.
Dar la masă cine șede?
Pe-mprejur cine se vede?
Șede bătrânul Novac
Ce trăiește-acum de-un veac,
Cu cincizeci de finișori,
Tinerei, mândri bujori,
Și cincizeci de finișoare,
Tinerele garofioare.
Toți cu bine petreceau,
Pe Novac îl fericeau,
Numai tânărul Ioviță,
Copilaș de Novăciță,
Nici nu bea, nici nu mânca:
De la inimă ofta.
„Nepoțele hăi, Ioviță,
Copilaș de Novăciță,
Șoimuleț, pui de român
Ce nu știe de stăpân!
Nici nu bei, nici nu mănânci.
Ce stai pe gânduri adânci?”
„Eu pe gânduri am căzut
De când, moșule, am văzut
Pe fata cadiului
Din satul Odriului.”
„Fecioraș pui de român
Ce nu știe de stăpân!
Dacă este mări, așa,
Încetează de-a ofta
Și te du în grajdul meu
De-ți alege-un pui de zmeu
Din cincizeci de bahameți,
Bahameți cu perii creți,
Și-ți fă singur izbânda
Ca să-ți capeți dobânda.”
Tinerelul se scula,
Lui Novac se închina,
Mâna dreaptă-i săruta
Și la grajd se îndrepta.

Iar la grajd dacă mergea,
El un mânz își alegea,
Mânz de fugă sprintenel,
Ieșea-n vară pătrărel
Mânz ce fuge ca șolcanul
De nu-l prinde nici arcanul.
Pe el iute că sărea
Și din fugă mi-l oprea
La o poartă de grădină,
De grădină cu flori plină
Unde stau cadânele
De se-ngân cu florile.
„Tu, fată-a cadiului
Din satul Odriului,
Ghelai, ghelai pân' colea
Ca să-mi dai o floricea,
Și mi-o dă cu mâna ta
Ca să-mi dreagă inima”.
Copila cadiului
Din satul Odriului
Rumeoară se făcea
Și trei flori ea-și alegea,
Și trei flori ea culegea,
Ș-un fir de păr își smulgea
Și cu firul le lega
Ș-apoi tainic ea le da
Unei roabe mândruliță
Să le ducă la portiță.
Voinicelul greu ofta,
Perișorul săruta
Și din gură cuvânta:
„Tu, fată-a cadiului,
Surioara crinului!
Ghelai, ghelai pân colea
Ca să-mi dai o floricea,
Dar mi-o dă cu mâna ta,
Ca să-mi dreagă inima.”
Copila cadiului
Din satul Odriului
Bujorică se făcea
Ș-o garoafă culegea
O garoafă ca și ea,
Apoi singură-o ducea
Celui mândru Novăcel,
Avere-ar parte de el!
Feciorașul se pleca,
De mijloc o apuca,
La sânu-i o ridica

Și la fugă se-arunca,
Și din fugă-o dezmierda,
Mii de sărutări îi da.
Iar cea roabă medioară
Și de minte cam ușoară
Spaimă singură-și făcea
Și-ntr-un suflet se ducea
La cadiu, la cafenea,
Unde beau turcii cafea.
„Sari, cadiule, nu sta,
C-au răpit pe fiica ta!”
Cadiul se-ngălbenea,
Cealmaua pe ochi puneă,
Pe-o tătarcă-ncăleca
Și la goană se lua,
Iapa câmpii apuca,
Urechiușele-și culca,
Urma mânzului călca,
Fugea mânzul nechezând,
Iapa fugea rânchezând,
Ș-așa bine că fugea,
Mai că mai îl ajungea.
Dacă vedea și vedea,
Fata mintea nu-și pierdea,
Ea pe mânz că se pleca,
De ureche mi-l mușca,
Urechiușa sângera,
Iar mânzul se oțerea
Și sărea, sărea, sărea,
Ș-așa bine că fugea,
Într-o clipă ajungea
În grădină, la cerdac,
La hagi Baba-Novac.
Cadiul încă sosea,
Iataganul își scotea,
Iar Novacul cel bătrân
Ce nu știe de stăpân,
Își ridică genele,
Genele cu cârjele
Ca să-și vadă oaspele:
„Stai, cuscre cadiule,
Să ne-ascultăm vorbele,
Că junii fac certele
Și bătrânii pacele!”